

PRACTIJK IN DE GRENSGEMEENTEN.

Nu collega H. PINKHOF de in de dagbladen verschenen onjuiste berichten omtrent bovenstaand onderwerp ook in ons *Tijdschrift* publiceert (20 Februari 1937), mag ondergeteekende, daar zijn naam nu ook wederom ten onrechte genoemd is, wel eenige nadere en nu volkomen juiste toelichtingen geven omtrent dit vooral voor de jongere collegae zoo belangrijke onderwerp.

Het initiatief tot het voorstel tot opheffing van de wederkeerige overeenkomsten tot wederzijdsche toelating van geneeskundigen in grensgemeenten tusschen Duitschland, België en Nederland (Wet van 1865 en 1873) ging uit van de afdeeling Noord-Limburg. Op de Algemeene vergadering van 22 October 1936 werd een voorstel, in te dienen op de Algemeene vergadering der Ned. Mij. t. bevord. der Geneeskunst, aangenomen.

Doordrongen van de noodzakelijkheid en de urgentie van de strekking van het voorstel, toog het Bestuur van onze afdeeling onmiddellijk aan het werk en verzond aan de 18 afdeelingen der Mij., grenzende aan het buitenland, bij wijze van enquête een vragenlijst, teneinde een juist inzicht te verkrijgen omtrent de mate, waarin buitenlandsche geneesheeren nog steeds gebruik en misbruik maken van de vermelde, verouderde overeenkomsten.

De afdeeling Heerlen en omstreken, evenals alle andere grensafdeelingen, door ons daartoe uitgenoodigd, was terstond zeer actief. De nood schijnt daar zeer groot te zijn. Er vormde zich een commissie, die den toestand zou bestudeeren, waarna een verslag aan onze afdeeling zal gezonden worden om verder uit te werken.

Als ieder gewoon lid van onze afdeeling Noord-Limburg vulde ondergeteekende het enquête-formulier in; dat door hem nog een afzonderlijk onderzoek zou zijn ingesteld, zooals collega H. PINKHOF op gezag van *Het Handelsblad* mededeelt, is volstrekt onjuist. Deze enquête zou hij trouwens niet meer behoeven te houden, daar hij de onrechtvaardigheden van de vermelde overeenkomsten gedurende een 40-jarige practijk beleefd en meegemaakt heeft.

Ik wil hieraan toevoegen, zonder vooruit te loopen op het eindresultaat van de enquête, dat de vele ontvangen gegevens op meer dan treurige medische verhoudingen wijzen aan de grenzen en niet meer houdbaar zijn. De jongere collegae vooral kunnen er geen bestaan meer vinden.

Weert, grensgemeente, 22 Februari.

JOS. PEETERS, arts.

HUMBUG IN HET OFFICIUM NOBILE.

Met belangstelling las ik de stukjes, welke de collegae EBES en DE HAAN over „humbug in het officium nobile” plaatsten. Hun aanval op den heel-doodgewonen arts, die zich op zijn naambord als „med. docts. arts” aandient, brengt mij een ijmpje in de gedachten:

„Cet animal est très méchant
Quand on l'attaque, il se défend!”

Collega DE HAAN zegt het zoo treffend juist: „diegenen onder ons, die dezen titel met moeite, tijd en kosten hebben veroverd . . .”

Eilacie, collega DE HAAN, niet de titel, doch de wetenschap behoorde hen eigenlijk te inspireeren! Zijn denkbeeld, het publiek voor te lichten, is goed. Het publiek weet niets van dissertaties en promoties en het beschouwt den doctor als een inderdaad zeergeleerd man. Wij, collegae EBES en DE HAAN, en ik, wij lachen daar wat om, doch het is nu eenmaal zoo. Waarschijnlijk een rudiment uit vroeger tijden, toen de doctoren niet, zooals thans, aan de loopende band gefabriceerd werden. De doctors-titel wordt thans door velen als een wettig reclamemiddel gebruikt, en ik ben het met collega DE HAAN eens, dat de Maatschappij krachtig stelling behoort te nemen tegen dat unfaire „med docts”.